

Có cảm có ứng

Vàng trắng ai xẻ làm tư.

Nửa in Bút Nữ, nửa soi ... gằm giường.

Ai bảo Hoa Lan không biết làm thơ? Không, cô nàng ngoài tài viết văn quynh rũ độc giả đưa vào mê hồn trận với những mối tình A Còng và Nghịch Duyên, cũng biết xuất khẩu thành thơ đấy. Nhưng thơ của nàng thì ôi thôi chẳng ai chịu nổi cả vì chỉ toàn đi chôm thơ của người khác rồi cải

biên, tâm trạng lại cho đúng vần đúng điệu và cuối cùng nhận là thơ của mình.

Sở dĩ Hoa Lan phải dài dòng văn tự như thế là đã cả gan đem vàng trắng của cụ Tô Như bỏ ra làm 4 tặng cho 4 nàng Bút Nữ: chị cả Hoàng Thị Doãn, Trần Thị Nhật Hưng, Hoa Lan và Thi Thi Hồng Ngọc trong buổi hội ngộ tại hồ Bodensee. Có bạn sẽ thắc mắc, thế các cây bút còn lại trong „Thất Nữ“ như Hương Cau, Huỳnh Ngọc Nga và chị Hồng Nhiên trôi dạt nơi đâu không về Bodensee hay tu viện Viên Đức để cùng nhau họp mặt có phải là vui không ? Họ cũng muốn lắm đấy nhưng vì chưa có nhân duyên „*Thiên cơ bất khả lậu*“ với Thi Thi Hồng Ngọc nên kỳ này không hội ngộ được. Thôi đành hẹn đến lần sau nhé !

Không phải những cây bút nữ chúng tôi vẽ chuyện để đi chơi đâu, bọn này định rủ nhau đến tu viện Viên Đức dự khóa tu học Phật pháp kỳ thứ 14 tại Đức quốc. Trước là đi tu học để dùng chánh pháp giải một số oán kết trong cuộc đời, sau là họp mặt nhau lại nói chuyện cho thỏa lòng mong nhớ. Chẳng là từ lúc anh chủ bút Phù Vân có tư tưởng táo bạo, gom 7 cây bút nữ của vườn hoa Viên Giác vào một tác phẩm, chúng tôi như có cùng chung với nhau một đứa con tinh thần, gắn bó thân thiết nhiều hơn trước.

Để chiêu dụ các Bút Nữ tham dự cho đông, Nhật Hưng lên chương trình du lịch Thụy Sĩ với 84 món ăn đặc sản VN do đầu bếp Nhật Hưng chính tay phục vụ. Về tài nấu nướng của Nhật Hưng các bạn không thể nào chê vào đâu được vì cô

nàng sáo sậu này có tâm hồn ăn uống chìm ẩn trong người. Tình cờ Hoa Lan nghe được một truyền thuyết về tài làm bánh cam của Nhật Hưng, sau lần thử lửa đầu tiên nàng nhận được đơn đặt hàng của Bộ trưởng Quốc phòng Thụy Sĩ, xin đặt 1000 chiếc bánh cam lựu đạn để các binh sĩ pháo binh luyện tập chôn thao trường.

Lúc ban đầu, sau khi tờ hịch kêu gọi được tung ra, bút nữ ham vui như Hương Cau đã mạnh dạn ghi tên sang Thụy Sĩ thăm nhà bếp của Nhật Hưng, chị Hồng Nhiên sẽ dự khóa tu học rồi tiện thể sang thăm Nhật Hưng, phần Ngọc Nga bên Ý đường sá xa xôi cách trở thêm thể chất ốm yếu như thân cò nên rất ít đi chơi. Cuối cùng vàng trắng chỉ phải xẻ làm bốn chứ không phải làm bảy như đã dự trù các bạn ạ !

Điểm hẹn đầu tiên vẫn là căn phòng bé như chuồng chim của Thi Thi và người đến đầu tiên lần này là Nhật Hưng chứ không phải Hoa Lan. Ngày hôm sau cả bọn dẫn nhau ra nhà ga Überlingen đón chị cả Ngày xưa Hoàng thị, người đến được hôm nay cũng vì muốn gặp cô cháu văn nghệ bé nhỏ Thi Thi, nghe đã nhiều mà chưa một lần thấy mặt. Cảm động sao hình ảnh hai cô cháu ôm nhau dưới sân ga chói chan ánh điện trời vì lúc ấy là mười một giờ ba mươi trưa. Đoạn này Hoa Lan tự nghiền ra cho hợp với những cuộc gặp gỡ, cho thêm phần lâm ly bi đát thể thôi. Chứ thực tế ra sao mời các bạn đọc bài viết của chị Doãn sẽ rõ ràng hơn.

Nhật Hưng phải giã từ cuộc vui quay đầu vào nhà bếp tráng bánh cuốn cho cả một hạm đội thèm ăn thiện chiến ít

nhất cỡ 11 người (gia đình anh chị chủ quán nơi Thi Thi làm việc, cộng thêm đầu bếp chính lẫn phụ). Ôi, bàn tay Nhật Hưng không phải chỉ để viết văn mà còn lắc chảo tráng đầy hai mâm bánh cuốn cho những người Nhật Hưng lỡ đại yêu thương.

Buổi chiều Thi Thi tổ chức cho 3 cô đi tắm nước nóng thiên nhiên, bơi lội vẫy vùng để tẩy sạch bụi trần hầu sáng mai lên đường nhắm hướng Ravensburg hạ quyết tâm tu học 4 ngày. Đến tu viện Viên Đức chỉ còn lại chúng mình ba đứa mà thôi, con chim se sẻ Thi Thi bị lọt sàng ở lại kiếm cơm đau đớn vô vàn. Mặc dù các cô đã năn nỉ bà chủ quán cho nàng nghỉ một ngày đi dự buổi khai mạc khóa tu nhưng do vì chim se kiếp trước ham vui không chịu tu nên kiếp này mắc đọa.

Ba nàng bút nữ choáng váng khi nghe Hòa Thượng Phương Trượng giới thiệu với mọi người về sự hiện diện của 3 nhà văn nữ báo Viên Giác trong khóa tu. Thiện tai! Thiện tai!

Hoa Lan và Nhật Hưng bị ép vào ban vệ sinh nhưng nề tình có chút máu mặt trong chùa nên chỉ cho vào ban hành đường đi thu dọn chén đĩa, mặc dù tụi này đòi xin vào ban lãnh đạo nhưng một anh ngồi ở văn phòng ghi tên đã trả lời thẳng là nếu các chị muốn vào ban lãnh đạo sẽ được nhận ngay. Thôi thì chúng ta nên bằng lòng với những gì mình đang có Nhật Hưng nhé !

Ba cây bút nữ còn sót lại này là những tay đi tham dự những khóa tu học Phật pháp chuyên nghiệp, loại trường kỳ kháng chiến ngủ bờ ngủ bụi quá quen. Nhưng chị Doãn của

chúng ta lại bị dị ứng Ngáy trong các phòng ngủ tập thể đông người. Để làm hãm thanh các cây đèn cò, đèn kéo muôn điệu, chị đã ra lệnh cho Hoa Lan đi trong đêm tối mịt mùng đến đá chân các thủ phạm đã làm chị tỉnh giấc mơ hoa.

Mặc dù viết cho báo chùa chẳng nhận được một đồng xu teng nào nhưng các cây bút nữ được độc giả mến mộ, đòi xin chữ ký và lôi ra chụp hình lưu niệm lia lịa. Có thức ngon vật lạ gì trong nhà bếp cũng để phần, đây là cái quả mà chúng tôi đã đạt được sau bao ngày đêm ngồi còng lưng vắn óc ra viết các bạn ạ.

Đã đi tu học Phật pháp mà không viết ra những điều mình thu nhận được từ những bài giảng của các Thầy là cả một điều thiếu sót vô cùng. Hòa Thượng Kiến Tánh giáo thọ của khóa tu với giọng cười sang sảng lướt gió ngàn, một giọng cười hàng phục tà ma làm chấn động các kẻ yếu bóng vía. Thầy giảng về sự giác ngộ chân chánh để phân biệt với giác ngộ thế gian là đến nhà ai thấy cái gì ngộ ngộ thì „giác“ về nhà.

Thầy Đồng Văn với 12 lời nguyện của đức Phật Dược Sư ở phương Đông một cảnh giới tịnh lưu ly. Khi niệm danh hiệu Ngài ta sẽ vào cảnh giới độ hiện tiền ngay trong cuộc sống, bên cạnh ta lúc nào cũng có một vị thầy thuốc giỏi giải nguy cho ta thoát khỏi các căn bệnh hiểm nghèo cả thân lẫn tâm. Câu cuối của bài giảng rất ư là tâm đắc, Thầy bảo tu để mong thành Phật cũng đúng thôi, nhưng chẳng phải kiếp này, chỉ cần giải nội kết hiện tại trong đời sống hằng ngày của mình là mừng rồi.

Thầy Tâm Huệ với đề tài Tâm lý học Phật giáo rất trù tượng đã gắng công tháo gỡ các mấu chốt của vấn đề cho mọi người thu nhận dễ dàng.

Thầy Thiện Sơn đưa ta đến cõi tịnh độ bằng con đường trí tuệ, phân tích các pháp tướng bằng duy thức học, tuy đề tài khó hiểu nhưng thầy đã dùng những phương pháp dẫn dụ rất đơn giản để ta đạt được trạng thái an lạc sẽ phát huy lòng từ thông cảm được với tất cả mọi người. Một kiểu *mắt thương nhìn cuộc đời hay hiểu và thương*.

Thầy Hạnh Giới là hành giả (người đi bộ) hướng dẫn viên đưa ta về cõi tịnh độ của Phật A Di Đà ở phương Tây bằng những buổi sám hối niệm hồng danh A Di Đà Phật, đi kinh hành và lễ hội dâng hoa thắp ngọn đèn trí tuệ.

Buổi thuyết pháp của Hòa Thượng Phương Trượng thật đặc biệt với đề tài “hiện tượng cuộc sống“, sẵn 3 cây bút nữ có mặt trong hiện trường Thầy chia ngay công việc cho làm, chị Doãn nhận công tác đọc bức thư của một Phật tử gửi cho Thầy như một tiếng kêu ai oán giữa dòng đời. Sau đó các đạo hữu lão thành Tâm Bích và Nguyên Định bị Thầy chỉ định lên cho biết ý kiến về những nhân vật trong câu chuyện. Tiếp đến Hoa Lan và Nhật Hưng cũng bị chỉ mặt điểm tên lên phát biểu ý kiến, run ơì là run !

Sau mỗi khóa tu đều có phần văn nghệ cho mọi người thư giãn tâm hồn, phần này Hoa Lan dành riêng cho Nhật Hưng

múa bút không dám động đến sân chơi của nàng. Chỉ tiết lộ một tí tẹo thôi là hai nàng được lên sân khấu đến hai lần, một trong ban hợp ca tuổi hoa niên qui tụ những ca sĩ tuổi thuộc loại “tối thượng thừa“, hát bài *Phật ở trong ta*, nhưng rất tiếc công phu tập dợt quá mỏng nên bị bẽ đĩa. Hai là màn kịch hát Ru con tự biên tự diễn dựa theo các bài Pháp của các Thầy nên rất được tán thưởng, điều này chứng tỏ hai cô nàng chịu khó nghe giảng không ngủ gật. Chị Doãn phải về München sớm để lo lễ Phật Đản dưới ấy, tiếc ơi là tiếc !

À ! Hoa Lan phải kể chuyện này không lát nữa quên mất, trong khóa tu Hoa Lan đã gặp một nhà văn đàn anh cộng tác với báo Viên Giác cũng gần hai chục năm là ít. Anh ấy đòi tặng Nhật Hưng và Hoa Lan mỗi người một đóa hoa, *Hoa Liên Kiêu* là tác phẩm mới nhất của anh. Các bạn đã đoán ra người ấy là ai chưa ? Nhà văn Vũ Nam với đôi mắt sâu thăm thăm và buồn vời vợi, nhưng trông rất hiền lành. Anh Vũ Nam bị điều động vào ban hành đường, công tác trong nhà bếp nên muốn nói chuyện với anh, Hoa Lan phải giả vờ vào bếp uống cà phê hay xin ly chè hột é uống cho giải nhiệt.

Buổi trưa chủ nhật kết thúc khóa tu học, mạnh ai nấy về hồn ai nấy giữ chỉ còn lại trợ trợ có hai bóng lẻ loi là Nhật Hưng và Hoa Lan không biết đi về đâu ? Về tu viện Viên Đức ư, chẳng còn ai ở đấy cả, các bạn không biết chứ Nhật Hưng rất sợ ma. Hay theo chị Diệu Hoa, học trò cũ của cô Doãn, chị ấy rất vui khi được đón tiếp một lúc tới hai cây bút nữ chỉ có vui trở lên chứ không có buồn. Nhưng cuộc diện đã đổi thay,

tin tức mới cho biết tu viện Viên Đức đang có Hòa Thượng Phương Trượng và các Ni Sư đến từ VN, thế là hai nàng quá giang xe về Viên Đức tá túc một đêm chờ sáng thứ hai hẹn Thi Thi kéo nhau sang Thụy Sĩ.

Các bạn ơi, cũng tại nơi đây Hoa Lan đã trải qua một cuộc thử thách lớn trong vấn đề sinh tử và câu niệm Phật, câu chuyện thường tình của cô Hoa Lan đi xe đạp từ tu viện Viên Đức ra đến bến cảng Friedrichshafen và trở về, chỉ đơn giản có thể thôi mà sợ quá đi thôi, các bạn ạ !

Câu chuyện bắt đầu sau buổi dùng cơm trưa vui vẻ, Hoa Lan thấy khung cảnh thơ mộng của vùng Ravensburg nên có ý tưởng mượn xe đạp của ai đó trong chùa làm một vòng viễn du văn cảnh. Mải lo cười nói, lau chùi xe đạp xong trang bị quần áo nhà nghề để đi xe đạp như giày ba-ta, quần thể thao, găng tay và kính đen thì trời đã xế bóng khoảng 5 giờ chiều. Đạo hữu Nhựt Trọng nhắc nhở cô Thiện Giới nhớ về trước 10 giờ đêm, vì đây là vùng nhà quê rất tối không có đèn đường. Hành trang đem theo là số điện thoại của tu viện và một câu chỉ đường đơn giản, lúc đi nhắm hướng Friedrichshafen lúc về nhắm hướng Ravensburg thế nào cũng đến không sợ lạc. Mọi người trong chùa chỉ đoán chừng là cô Hoa Lan giỏi lắm chỉ đi loanh quanh vài cây số rồi về ngay vì xe đạp bánh hơi xẹp, yên cứng đường đồi núi đi lâu thế nào được. Nhưng không hiểu sao

Ma đưa lối, quỷ dẫn đường.

Khi không những chôn đoạn trường mà đi.

Hoa Lan hứng chí đạp một mạch 17 cây số ra đến Friedrichshafen gặp phái đoàn các Ni Sư và Phật tử đi dạo chơi ngoài ấy, lúc ấy trời đã về chiều nhưng nắng vẫn còn vương nên Hoa Lan vẫn cười giỡn đãi kem mọi người và chụp hình chiếc xe đạp oai hùng. Mọi người lo sợ cho đoạn đường trường 17 cây rong ruổi của Hoa Lan khi trời sập tối nên bắt phải về ngay không cho đãi kem lần thứ ba nữa.

Đoạn đường về tuy đã nhớ từng địa danh mình đã đi qua lúc ban chiều, nhưng thuyền duyên lúc bấy giờ đã thấm mệt chân đạp rã rời không thể nào nhanh chóng như lúc đi. Chẳng mấy chốc trời sập tối không còn biết đâu là phương hướng, đèn đường không có hai bên chỉ là những cánh đồng trồng táo và trồng dâu. Nhìn lên trời đầy những trăng sao, nhưng trăng hôm ấy là mỏng hai nên cho dù có lấy cả vàng trắng ra soi sáng cũng chẳng làm cuộc diện tốt đẹp hơn tí nào. Tất cả ánh sáng dẫn đường chỉ dựa vào ngọn đèn hiu hắt khi lóe khi tắt tùy theo từng vòng quay của hai bánh xe đạp. Thỉnh thoảng có những ánh đèn xe hơi đi ngược chiều pha vào mặt chỉ làm Hoa Lan thêm mù mắt chứ chẳng ích lợi gì, nhiều khi phải ngừng lại chờ họ đi qua mới dám đạp tiếp. Hoa Lan thật sự hoảng sợ, làm sao về được tu viện khi bảng chỉ đường lúc nào cũng chỉ còn 11 cây số mới đến Ravensburg, mặc dù mình đã cố gắng rất nhiều nhưng con số vẫn không thay đổi, hay là mình bị hoa mắt ?

Trong tình trạng tối đen như lâm bô địa ngục như thế ta phải làm gì, ngồi khóc ư ? Không giải quyết vấn đề. Gọi điện

thoại về tu viện cầu cứu ? Cũng không ổn, vì trời tối quá không ai có xe hơi ra cứu Hoa Lan cùng chiếc xe đạp và biết tìm ở đâu. Các bạn ơi, chỉ còn biết cầu cứu chư Phật mà thôi, Hoa Lan bắt đầu niệm Phật lúc đầu là Phật A Di Đà, đến đoạn rẽ nhiều phương hướng đổi sang niệm Quán Âm. Nhờ thế Hoa Lan bớt sợ, không còn lo bánh xe bể dọc đường hay tên say rượu nào nhảy ra hù trong đêm tối. Cứ thế vừa đạp xe vừa niệm Phật, giữ tâm thật chánh niệm để nhìn bảng đi đường và nhớ lại những dấu mốc đã đi qua. Ấy thế mà vẫn hơi lạc đường khi đi theo bảng chỉ, rõ ràng bảng đề hướng Ravensburg nhưng đi sâu vào vài thước thấy khung cảnh lạ hoắc và tối thui, Hoa Lan phải hỏi người đi đường rồi biết mình lầm lẫn.

Thật sự lúc ấy Hoa Lan có cảm giác như mình đang ở trong cận tử nghiệp bị đá vào một khoảng không thật đen tối, cơn hoảng sợ chưa kịp trôi lên đã nhớ câu niệm Phật nằm lòng. Tất cả thần thức đều tập trung theo sự hướng dẫn vô hình của chư Phật quyện theo tiếng niệm Phật phát xuất tự đáy lòng, với tất cả niềm tin cứ theo ánh sáng của ngài sẽ tìm ra nơi mình muốn đến. Thế thôi, chỉ một khoảng khắc sau Hoa Lan đã thấy ánh đèn của tòa nhà đại lý bán xe hơi Nissan hiện ra bên kia đường, chỉ cần băng qua đường rẽ trái là đến ngay tu viện. Ban đêm tu viện thật vắng lặng, trên tầng lầu phòng Phật tử nữ còn để đèn sáng chắc Nhật Hưng chong đèn đợi Hoa Lan. Sau khi cất xe đạp vào nhà kho cẩn thận, nhìn đồng hồ đã mười một giờ mười lăm Hoa Lan chỉ dám nhẹ tay bấm chuông gọi mở cửa, lần thứ nhất chẳng ai thưa, bấm lần thứ

hai thấy đèn sáng và người ra mở cửa là Hòa Thượng Phương Trượng. A Di Đà Phật, Hoa Lan không dám kể nữa.

Thế mới biết phép Phật nhiệm màu, nếu Hoa Lan không niệm Phật để được cảm ứng thì khả năng một hai giờ sáng mới về được cổng chùa là chuyện đương nhiên, hay ngủ đêm tại khách sạn ngàn sao của một ngôi làng nào gần đó. Đường cùng chắc Hoa Lan sẽ gọi số 110 cho xe tí tò đến rước tận nơi. Chỉ tội cho các Tăng Ni và đạo hữu của tu viện lo sợ cho sự gan góc đến dạn dày của Hoa Lan mà thôi !

Sau cơn mưa trời lại sáng, Hoa Lan đã quên đôi chân đau nhức vì đạp xe quá nhiều tối hôm qua. Sáng dậy còn kịp tụng công phu khuya với mọi người và ra sân tập 8 động tác thiền do Ni Sư Diệu Mỹ chỉ dẫn. Không phải Hoa Lan tài giỏi gì đâu, cái này là do Phật độ đầy các bạn ạ !

Buổi trưa khoảng giờ Ngọ, Thi Thi từ Überlingen đi tàu lửa xuống tu viện, cô nàng lần đầu tiên được ngồi dùng cơm chung với Hòa Thượng Phương Trượng thích quá kể chuyện cổ Phật giáo huyền thuyên. Sau đó hai cô Nhật Hưng, Hoa Lan tháp tùng cô cháu Thi Thi đáp chuyến phà qua sông Bodensee trả Nhật Hưng về nguyên quán tại St Gallen.

Các bạn có biết chuyện Nhật Hưng “buôn lậu thịt“ từ biên giới Đức sang Thụy Sĩ không ? Cũng vì muốn đãi khách phương xa món nem nướng Quảng Ngãi mà Nhật Hưng phải chịu trận làm thợ gồng, hiên ngang đi qua hàng rào thuế quan mặt không biến sắc. Thật ra cô nàng không cần phải sợ như

thế, chỉ mua trội hơn số kí lô cho phép có vài trăm gờ-ram mà tim đã đập thành thành. Rồi khi ngồi bên bên đọi, trước mặt hải quan cô nàng lại mở va-li ra sắp xếp lại chiến lợi phẩm buôn lậu cho mọi người cùng chiêm ngưỡng, một kiểu lạy ông tôi ở bụi này.

Ngày thường Nhật Hưng ăn uống rất thận trọng chỉ toàn gạo lức với mè đen cùng đức lang quân, hôm nay có khách quý đến thăm nên cô nàng bày ra đủ món để bố những chuỗi ngày nằm sượng ném gạo lức chán phèo. Nếu kể nhiều những món ăn Hoa Lan được thưởng thức sẽ làm gọi sầu những ai đó phải ở nhà, nên chỉ đặc ý món cá thu chiên sốt me chua chua ngọt ngọt chấm với rau sống, làm cả bọn tranh nhau chiến đấu tới giọt sốt cuối cùng.

Các bạn ơi ! Trong chuyến du hành sang Thụy Sĩ này, Hoa Lan đã học được nghề chấm tử vi của ông lang quân Nhật Hưng, học cấp tốc kiểu mì gói ăn liền. Các bạn chỉ cần đưa ngày sinh tháng đẻ và giờ sinh, năm sinh, chỉ cần 5 phút sau là một tờ tử vi với tất cả cung mạng, sao chiếu được in ra ngay tại chỗ, bảo đảm trúng phong phúc với lời bàn của Hoa Lan. Này nhé ! Lá số tử vi của Hoa Lan năm nay có nhiều thay đổi, cung đào hoa chiếu mạng bị ếm một cách thần thờ, các chàng Còng đã rũ áo ra đi không một lời giã biệt. Sao thiên mã ngựa chùng của chàng Nghịch Duyên đã mỗi gói chồn chân quay đầu về bến cũ. Kể từ đây Hoa Lan phải xóa bỏ hai chữ nghịch duyên vì nghịch tức là thuận, giữa hai đầu chiến tuyến chỉ cách nhau có một sát-na.

Để kết thúc cho bài viết Hoa Lan sẽ kể vài câu chuyện bên trong hậu trường, lúc đầu bài được lấy tên là *Vàng trắng xẻ bốn* dàn dựng dưới dạng liên doanh mỗi vàng trắng viết một đoạn rồi ráp lại ký tên là Hoàng Ngọc Lan Hưng. Nhưng chị Doãn phản đối kịch liệt không chịu liên doanh viết chung với Hoa Lan, chị ấy bảo văn của chị nhẹ nhàng chỉ để thương để nhớ để sầu, không thể để chung với giọng văn trắng soi gằm giường của Hoa Lan. Nên chị ấy đã cuốn gói ra viết riêng. Phần Thi Thi cũng có bài thơ riêng. Còn sót lại Nhật Hưng và Hoa Lan định chia vùng ra viết vì dầu sao văn hai người cũng không đến nỗi choảng nhau. Nhưng một cú điện thoại từ tòa soạn báo Viên Giác khẩn cấp gọi về không cấp giấy phép cho Hoa Lan và Nhật Hưng viết chung. Cuối cùng Nhật Hưng đành gạt lệ chọn tựa đề khác ra viết riêng. Thế là Hoa Lan không chiến tự nhiên thành, một mình một cỗ chiếm hết cả vàng trắng để rồi phải ngồi còng lưng viết cho hết trọn bài và đổi tựa đề khác cho hợp với tình tiết éo le trong câu chuyện.

Chúc các bạn một ngày vui.

Mùa hè 2009.